

Corsaris del segle XXI

Ja podem gaudir del nou lliurament de Pep Castellano, que repeteix il·lustrador i editorial; una deliciosa novel·la dirigida als més menuts, contada en primera persona per la Marta, una xiqueta de dotze anys; una història sobre els nous pirates, on ningú és qui sembla i on el lector haurà de descobrir per si mateix el tresor amagat.

ELS PIRATES NO PLOREN

PEP CASTELLANO

IL·LUSTRACIONS DE GATO NIETO

XVIII PREMI CARMESINA DE NARRATIVA INFANTIL

96 PÀGINES / 978-84-96187-95-5 / 6,50 EUROS

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2008

Escriure literatura infantil és una tasca de les més difícils; i, per contra, de les pitjor reconegudes per la crítica. És per això que, en alguns casos, pot esdevenir una prova de foc en la qual un veritable professional ha de demostrar la seua vàlua. I pareix, a jutjar per la trajectòria de l'autor, que sap sortir-se'n de sobra. Per una banda, innova i no cau en el parany de repetir el repertori de històries tòpiques i personatges arquetípics; per altra, enganxa el lector sense descuidar l'estil i la trama.

La protagonista, i alhora narradora, és la Marta Mata, una nena de Primària que ens submergeix en el seu món particular de fantasia, i que ha fet de la literatura, –en concret del llibre *L'illa del tresor*–, més que una passió, una taula de salvació que l'ajuda a superar les adversitats de la seua curta existència, com la manca del pare, la mort de la mare i la feliç adopció de la seua nova família, sense

traumes ni tremendismes, amb una mirada innocent i optimista.

Per damunt d'aquesta història central, l'autor repeteix la fórmula d'incloure aspectes i problemes actuals dintre de la ficció. És a dir, al costat de la narració més o menys anecdòtica, planteja temes mediambientals per reflexionar, com per exemple, sobre els abocaments incontrolats d'alguns petroliers, que contaminen les platges amb galetes de residus tòxics; o la pesca furtiva amb xarxes il·legals que arrasen el fons marí de les nostres costes. Però tampoc no podem oblidar altres temes de caràcter social, gràcies als quals Castellano es diferencia «de la competència» en incorporar als seus llibres formes alternatives de vida al model establert, com són la formació de noves famílies basades en l'afecte i no en vincles sanguinis; la consciència de reciclar les deixalles; la militància ecològica, o l'aposta per recuperar vells oficis en vies d'extinció, com els de ferroveller i terrissaire. I és que tots aquests personatges reneguen del consumisme i del materialisme i s'interessen més aviat per cultivar les relacions humanes, per apreciar l'amistat o descobrir els xicotets plaers de la vida i de la natura.

Des d'un punt de vista estilístic, la novel·la està seqüenciada en tretze capítols amb una unitat argumental, cadascun per facilitar-ne la comprensió. Al

llarg d'aquest centenar de pàgines hi podem trobar totes les estratègies discursives per mantenir fins a l'extrem l'interès i la intriga. L'autor amaga contínuament i deliberada informació, com antics secrets de família; planteja dubtes, com la veritable professió de l'avi, o esbossa misteris com el tresor amagat sota el bidó: tot per mantenir-nos enganxats al paper fins a la fi del relat. Però, a més a més, basteix una trama creïble, en gran mesura per la tria del llenguatge, ple d'interpel·lacions contínues al lector, expressions col·loquials, diminutius afectius, anacoluts i un llarg etc., com si fóra un expert i consumat rondinaire. Malgrat el títol, aquesta entranyable història es desmarca dels relats edulcorats i recurrents del mercat. Barreja fantasia i realitat, combina la trama psicològica amb la intriga narrativa, alterna la prosa elaborada amb l'espontaneïtat de la parla dels personatges, però sempre tenint en compte el seu públic. Pep Castellano ens demostra una vegada més amb aquestes pàgines que es pot escriure una Literatura (en majúscules) digna i de qualitat, per a xiquets, per molt que altres s'entesten a dir el contrari. Com afirma el iaio de la Marta «les mentides poden convertir-se en veritats si tenen forma de desig».

□ J. Ricart

Lletres Valencianes, nº 25